

Kommelsen, saa kunde det være, at Loven kun blev lidet eller maaste slet ikke benyttet, men dette maa dog ikke fortaas saaledes, som om vi ønske, at den Udvei, vi have foreslaaet, skulde blive meget søgt; vi have kun ment, at den ved sin Tilstedeværelse i Loven skulde virke mere indirekte end direkte ved nemlig at aabne en Mulighed for Indlemmelsen, hvor der var rimelige Grunde derfor, men hvor Enighed derom ikke var tilstede hos alle tre Parter. Vi have endvidere troet, at naar man vil have en almindelig Lov om dette Forhold, kan man ikke gaa nogen synderlig anden Vej end den af os foreslaaede, med mindre Thinget vilde vælge den Fremgangsmaade at sige: Vær saa god at komme til Lovgivningsmagten, hver Gang der ønskes et Landdistrikts Indlemmelse; men skal der gives en almindelig Lov, saa maa der ogsaa være Midler til, at den kan blive benyttet, thi ellers er det jo meningsløst at give den. Dette tror jeg er nok til at begrunde Vædringsforslaget under Nr. 2, og jeg kan heller ikke tro, at den høitagede Minister skulde have nogen væsentlig Indvending at gjøre derimod. Vi have ment, at Paragrafen bliver tydeligere ved den Ufsættelse, vi have givet den, end den vilde kunne blive, naar vi blot ændrede noget ved den, som den nu staar i Lovforslaget; det fremtræder nu tydeligere, at der er tre Maader, hvorpaa Indlemmelsen kan ske, nemlig, naar Andragende om Indlemmelse fremkommer 1) enten fra Byraadet, vedkommende Landdistrikts kommunale Bestyrelse og Halvdelen af de Grundeiere, hvis Eiendomme agtes indlemmede eller 2) fra Byraadet og $\frac{2}{3}$ af de omhandlede Grundeiere eller 3) fra vedkommende Landdistrikts kommunale Bestyrelse og $\frac{2}{3}$ af Grundeierne. Der er ikke sagt Noget om, hvilken af Parterne der skal gjøre Begyndelsen; men Byraadet f. Ex. kan jo lige saa godt gjøre det som de andre Parter eller omvendt. Jeg tror, som sagt, ikke, at den høitagede Minister kan have noget imod den foreslaaede Ordning, der jo er overensstemmende med Aanden i Lovforslaget. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 4 til § 3 angaar, da gaar det ud paa, at Ordene i 4de og 5te Linie: „at Andragendet om Indlemmelsen ikke er udgaaet fra eller tiltraadt af Byraadet“, skulle udgaa, og i Stedet derfor sættes: „at Byraadet ikke har deltaget i Andragendet“. Som man vil se, hænger det sammen med Vædringsforslaget under Nr. 2 og maa altsaa dele Skjæbne med dette. Det Samme gjælder tilnærmelsesvis om Vædringsforslaget under Nr. 5 til § 6, der for det Første gaar ud paa, at, naar begge Kommuner ere enige, maa de ogsaa begge deltage i de Byrder, hvorom der er Tale i Paragrafen. Er derimod Indlemmelsen kun flet med Samtykke af den ene af Kommunerne og $\frac{2}{3}$ af Grundeierne, saa er det ogsaa rimeligt, at disse komme til at bære Byrderne, og skulde endelig ikke de to Kommuner kunne enes, saa maa der jo være en Udvei

til at overhugge Knuden, og denne Udvei er givet ved de Ord i Forslaget, at naar Enighed ikke kan naas, bliver Byrden at udrede efter en af Indenrigsministeren foretagen Fordeling. I Almindelighed maa det jo antages, at, have Kommunerne kunnet blive enige om Indlemmelse, saa vilde de vel ogsaa kunne enes om Byrdernes Fordeling, men skulde det ikke være Tilfældet, — og det kan jo ganske vist indtræffe — saa maa den høitagede Indenrigsminister være den Autoritet, som afgjør, hvorledes Byrden skal fordeles. Dette med Hensyn til Vædringsforslagene under Nr. 2, 4 og 5, som altsaa efter min Opfattelse hænge nøje sammen. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 1 angaar, da have vi ment, at dette egentlig kun tilsigtede en Tydeliggjørelse af Lovens Mening. Det blev nemlig i det andet Thing udtalt af den høitagede Minister, at han ved „Kjøbstæderne og deres Grunde“ ogsaa mente de tilliggende Arealer, altsaa ogsaa „Marken“, men da der i det andet Thing blev gjort den Opfattelse gjældende, at det muligvis blot kunde fortaas som Kjøbstæderne i snevreste Forstand, saa have vi ment, at det vilde være rigtigt at tydeliggjøre dette. — Hvad Forslaget under Nr. 3 angaar, som gaar ud paa, at der skal indsættes et nyt Punktum saalydende: „Disse Bestemmelser komme ogsaa til Anvendelse for Frederiksberg, Frederiksværk, Marstal, Løgstør, Nørresundby og Silkeborg“, da kan den høitagede Minister vistnok ikke have noget Videre at indvende imod dette Forslag, da der jo ikke kan være Noget til Sinder for, at disse Pladser faae Ret til at benytte Lovforslaget, naar de overhovedet ønske det. Med disse Ord skal jeg anbefale de af os stillede Vædringsforslag til Vedtagelse. — Jeg skylder endnu at gjøre en Bemærkning overfor det ærede Medlem fra Næstved (Udvætsen). — Det ærede Medlem har ønsket en anden Ufsættelse af § 4, navnlig derhen, at det blev mere muligt, at enkelte til Landdistrikterne hørende Grunde kunde indlemmes. Det ærede Medlem mente, at det var noget fiint, at det paagjældende Areal skulde fuldstændig omsluttet af Kjøbstadgrunden, og han tænkte vistnok navnlig paa det specielle Tilfælde, hvor det kun var omsluttet paa 2 eller 3 Sider, og hvor det ogsaa vilde være hensigtsmæssigt, at Indlemmelsen flete. Udvalget har imidlertid været enig om, at det ikke vilde være let i en saadan almindelig Lov at tage saa meget Hensyn til enkelte Tilfælde, og har derfor ikke troet at burde stille noget Vædringsforslag i denne Retning.

Lund: Jeg for mit Vedkommende er ganske enig i, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører, at, hvis denne Lov i det Hele taget skal faae praktisk Betydning, maa det ikke blive gjort altfor vanskeligt at faae en Overenskomst i Stand imellem dem, som nødvendigvis maa være enige, for at en saadan Forandring kan ske. Smid-